

29. Simplitatea față de Hristos

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 11.1-4

Pavel continuă să demaște pe falșii apostoli, care răspândeau minciuni despre el. Poate că până acum ai gândit: este într-adevăr necesar să luăm o notă atât de detaliată despre apărarea sa? Da, această apărare este foarte importantă, inclusiv pentru epoca noastră. Pentru că există încă oameni care susțin că nu este nevoie să acordăm autoritate la ceea ce a scris Pavel. De asemenea, ei susțin cu calm că Pavel a fost în anumite cazuri în afara limitelor, că nu a evoluat odată cu vremurile. Cei care susțin astfel de lucruri pretind că cunosc Biblia. Mulți au chiar o educație teologică. Dar critica la adresa a ceea ce a scris Pavel este în cele din urmă întotdeauna o critică la adresa lui Dumnezeu, care l-a însărcinat pe Pavel să scrie. De aceea, este bine să-ți însușești toate argumentele sale, pentru a nu te tulbura atunci când întâlnești oameni care cârtesc împotriva lui Pavel.

După modul în care apostolul se adresează corintenilor, observi că aceștia erau deja destul de puternic influențați de falșii apostoli. Pavel este obligat să compare acțiunile sale cu cele ale oamenilor care îi revendicau pe corinteni ca fiind ai lor. Această comparație trebuia să le deschidă ochii corintenilor asupra neseriozității acestor oameni, care pretindeau că vin cu un mesaj de la Dumnezeu. Mai întâi i-a întrebat dacă ar fi dispuși să suporte puțină nebunie din partea lui, pentru că este o nebunie să vorbești despre tine însuși. La sfârșitul capitolului precedent, el a spus că este important să fi recomandat numai de Domnul, iar acum se recomandă pe sine însuși. Dar el o face fiind constrâns s-o facă, observă bine acest lucru. El le cere să aibă răbdare, pentru că trebuie să le spună câteva lucruri care s-ar putea să nu le placă. Dar face acest lucru pentru că este gelos. Gelozia este folosită aici în sensul bun al cuvântului. În mod normal, când te gândești la gelozie, te gândești la ceva greșit, la ceva negativ. Dacă prietenul tău sau prietena ta are ceva ce tu nu ai, poți simți cu ușurință un sentiment de gelozie care se ridică în tine. Pavel vorbește despre o gelozie pe care o are și Dumnezeu. Nu poate fi nimic în neregulă cu asta. Este o gelozie care are de-a face cu dragostea.

Pavel îi pusese pe credincioșii din Corint în legătură cu Hristos prin slujba sa. El compară acest lucru cu o logodnă. Atunci când tinerii se logodesc, se creează o legătură care este mult mai mult decât o prietenie. Poți avea mulți prieteni, dar numai un(o) singur(ă) logodnic(ă). Ar fi greu de înțeles dacă logodnica (logodnicul) ta (tău) nu ar ține prea mult la tine și poate chiar ar ieși cu alți bărbați respectiv alte femei. Atunci ai deveni gelos. Ți dorești dragostea logodnicei respectiv a logodnicului numai pentru tine - și pe bună dreptate. Aceasta este gelozia inimii lui Dumnezeu, care s-a văzut la Pavel, deoarece corinteni s-au îndepărtat de Hristos, pe care Pavel li-L predicase, și au ascultat în schimb ce aveau de spus înșelătorii. El îi compară pe corinteni (și acest lucru se aplică întregii adunări) cu o fecioară curată. O fecioară castă nu a avut relații sexuale cu niciun bărbat. Când adunarea (și acest lucru se aplică și fiecărui credincios în parte) uită legătura ei cu Hristos și se leagă de lume, acest lucru îi provoacă Domnului Isus o mare durere. Pavel se teme că adunarea este din ce în ce mai puțin conștientă de faptul că dragostea lor trebuie să fie îndreptată doar către Domnul Isus, Mirele

lor. Acest lucru se datorează faptului că nu vede îndeajuns de bine trucurile lui satan, la fel ca și în cazul Evei.

Întâmplarea, pe care Pavel o folosește aici ca ilustrație, poate fi găsită în Geneza 3. În paradis, șarpele a venit la Eva. Șarpele este diavolul (vezi Apocalipsa 12.9; 20.2). El se adresează Evei cu multă viclenie. El nu începe cu o minciună grosolană. Nu, mai întâi citează ceva ce a spus Dumnezeu. Dar atenție, el răstălmăcește cuvintele lui Dumnezeu (compară Geneza 3.1 cu Geneza 2.16). Aceasta este prima caracteristică a diavolului: el citează întotdeauna Cuvântul lui Dumnezeu într-un mod care ridică îndoieli. După aceea, el spune, cu tărie, că până la urmă nu este adevărat ceea ce a spus Dumnezeu (compară Geneza 3.4 cu Geneza 2.17). În cele din urmă, el înlocuiește ceea ce a spus Dumnezeu cu propria lui minciună (Geneza 3.5). Atracția acestei minciuni este accentuată de ceea ce vede Eva atunci când privește spre pomul cunoașterii binelui și răului. Ce splendid arată el! Este exact cum a spus șarpele. Se poate atunci ca el să nu aibă dreptate? Dacă s-a ajuns aici, răul a avut deja loc. Eva a uitat ce a spus Dumnezeu, iar gândurile ei sunt corupte de ceea ce a spus șarpele. Ce ar fi trebuit să facă? Ar fi trebuit să se țină cu tărie de ceea ce îi spusese Dumnezeu.

Dar au mers lucrurile mai bine cu Adunarea? A consultat Adunarea întotdeauna Cuvântul lui Dumnezeu, atunci când a trebuit să facă ceva sau s-a lăsat și ea înșelată prin vorbiri frumoase? Mă tem că a avut loc aceasta din urmă. Adunarea s-a îndepărtat de la simplitatea și puritatea față de Hristos. Gândurile ei nu au rămas concentrate doar asupra lui Hristos. Simplitatea înseamnă că există un singur obiect spre care se îndreaptă. Puritatea a fost abandonată, Adunarea a fost pângărită de relațiile ei cu lumea. A început să gândească și să acționeze din ce în ce mai mult ca lumea. Biserica a devenit o afacere care trebuie administrată. Cum să considerăm Consiliul Mondial al Bisericilor, care se amestecă în tot felul de afaceri politice, uneori chiar oferind bani pentru achiziționarea de arme? Așa de departe se poate ajunge atunci când gândurile ajung corupte și Hristos nu mai este singurul subiect pentru inima credincioșilor.

În ceea ce-i privește pe corinteni, ei erau în pericol de a-l abandona pe Pavel, pentru că el nu ar fi un apostol adevărat. Ceea ce le spusese el era un pic prea simplu și prea radical. Chiar trebuiau ei să trăiască în întregime numai pentru Hristos? Trebuia El să aibă dreptul deplin asupra vieții lor? Învățătorii, care au venit după Pavel, aveau viziuni pe care ei le puteau suporta mai bine. Celălalt Isus, pe care ei îl predicau, li se potrivea mai bine. Acesta era unul care nu cerea totul de la tine, așa cum le predicase Pavel. Prin aceasta, ceea ce a făcut Domnul Isus pentru ei a fost împins în fundal. Ei suportau cu ușurință acest spirit diferit, spiritul pe care acești învățători îl aduceau cu ei, pentru că mai lăsa încă loc pentru ceea ce gândeau ei înșiși. Duhul Sfânt pe care îl primiseră nu le dădea această marjă de manevră. Faptul că Duhul Sfânt voia să-i călăuzească în tot adevărul (Ioan 14.13) a fost împins în fundal. Un alt fel de evanghelie, o evanghelie confortabilă, care nu cerea o convertire radicală, nici o judecată de sine amănunțită, era mai ușor de acceptat decât ceea ce auziseră și primiseră de la Pavel. Pavel a pornit de la falimentul total al omului, dar nu mai exista oare ceva bun în om?

Toate aceste argumente, care au avut loc la corinteni, arată cât de mult se deschiseseră ei înșiși pentru influența corupătoare a acestor falși apostoli și cum această influență își făcea

efectul. Puneți lecția la inimă: ține-te de ceea ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său și păstrează privirea îndreptată doar spre Domnul Isus.

Citește încă o dată 2 Corinteni 11.1-4. – Cum poți împiedica cel mai bine, ca să nu fi înșelat de șarpe?

30. Pavel și apostolii falși

Ia-ți timp și liniște pentru **2 Corinteni 11.5-15**

Pavel a fost învinuit de tot felul de lucruri. Tot felul de bârfe urâte despre el au circulat. Falșii apostoli au pus în circulație povești, care au fost bine primite de corinteni. Deoarece întreaga lor existență de creștini era în joc, Pavel a trecut la apărare. El îi iubea prea mult pe corinteni pentru a-i lăsa să devină prada acestor impostori. De aceea, el se simte obligat să vorbească despre el însuși și să le arate corintenilor diferența dintre modul în care el a lucrat printre ei și modul în care acești înșelători au locuit printre ei. Recunoști ironia când el spune în versetul 5 că ar putea foarte bine să concureze cu acești „super apostoli”. Au afirmat ei despre el că nu putea vorbi bine sau să exprime fluent? Ei bine, acest lucru era posibil (deși el nu se referă la acest aspect), dar ceea ce posedă el era cunoașterea. Nu aveau ce face - trebuiau să recunoască acest lucru. Oare nu le comunicase asta? În prima sa scrisoare, în capitoul 1.5, el le scrisese că au fost îmbogății în Hristos, stăpânind toată cunoștința. Cum au ajuns ei la ea? Oare nu fusese el instrumentul pentru asta? Realmente ei nu datorau aceasta intrușilor, care voiau să se interpună între ei și el.

Mai era și o altă diferență mare între el și ceilalți. El nu a luat niciodată nici măcar un cent ca ajutor din partea lor, în timp ce ceilalți o făcuseră. Felul în care spune acest lucru trebuie să-i fi impresionat pe corinteni. Se pare ca și cum ei îl acuzau de un păcat, pentru că se ținea atât de independent de ei. Așa-numitul său păcat a constat în aceea că el a refuzat să accepte bani de la ei. El le-a făcut cunoscut că s-a comportat atât de umil pentru ca ei să fie înălțați. Având în vedere predica sa gratuită, cu greu puteau spune că venise la ei pentru a câștiga ceva de la ei. El a avut în vedere exclusiv binele lor, și anume, ca ei să fie eliberați de sub puterea păcatului și aduși la inima lui Dumnezeu.

În altruismul său, falșii apostoli au găsit un nou argument pentru a-l defăima. Ei au spus că orice slujitor, care se respectă pe sine, acceptă și bani de la o adunare în care lucrează. Probabil că era ceva în neregulă cu Pavel, pentru că nu luase bani. Ei bine, era ceva în neregulă, dar nu din cauza lui Pavel, ci din cauza corintenilor înșiși. Le-ar fi dat încă un motiv de laudă. Ar fi putut să se felicite și să spună că, până la urmă, l-au ajutat să-și facă treaba. Pavel nu a vrut asta. El era preocupat ca numai Dumnezeu să fie glorificat. El acceptase bani de la alte adunări, care erau mult mai spirituale decât corinteni. El a făcut acest lucru știind că adunările au dat banii din motive bune. Ei au contribuit cu bani pentru a sprijini lucrarea

Domnului, nu pentru a se lăuda cu generozitatea lor. Nici nu au dat pentru a obține prin aceasta vreun drept asupra lui Pavel. Vezi, dăruirea nu este doar un act, ci și o atitudine.

Însă aici nu este vorba în primul rând de cel care dăruiește, ci de cel care primește. Pavel nu era unul care să accepte necontrolat ceea ce i se dădea. Chiar și atunci când a suferit lipsuri în timpul șederii sale la corinteni, nu le-a spus despre asta. Acest lucru îl poți învăța de la Pavel. Atunci când nu ai bani, nu încerca să le spui altora. Spune-I Domnului și El va acționa. „Pentru că Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți nevoie de toate acestea. Căutați dar mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea vi se vor da pe deasupra” (Matei 6.32,33). Există destul de multe scrisori de cerșetorie trimise de sau prin intermediul unor asociații creștine. Nu pot numi aceste scrisori o podoabă a încrederii credinței. Pentru acești lucrători nu contează deloc de la cine primesc banii. În orice caz, Pavel nu a procedat în acest fel.

Trebuie să fi fost un șoc pentru corinteni, care erau în general destul de bine situați, să audă aici că Pavel a suferit de lipsuri printre ei. Îmi închipui că rușinea s-a ridicat pe fețele lor când au citit că adunările sărace din Macedonia i-au trimis lui Pavel ceea ce avea nevoie. Oricum ar fi, el a renunțat în mod deliberat la sprijinul financiar din partea corintenilor și nu îl va accepta pentru moment. El își subliniază atitudinea sa în această privință destul de puternic, spunând: „Adevărul lui Hristos este în mine”. El știa ce spune și ce face. Nu putea fi ușor de convins să acționeze altfel. Pentru ca acest lucru să se întâmple, trebuia mai întâi să se poată observa o schimbare în corinteni. Pentru el, propovăduirea lui Hristos era în centrul atenției. Orice altceva trebuia să fie subordonat acestui lucru. Dacă ar fi acceptat bani de la corinteni, ar fi existat pericolul ca această „laudă” - adică propovăduirea lui Hristos și nimic altceva - să fie împiedicată în el. Și acest lucru putea fi interpretat greșit. S-ar fi putut spune: corinteni ar fi vrut să dea cu plăcere acum ceva, dar acum nu aveau voie din punctul de vedere al lui Pavel; cu siguranță nu îi iubea. Însă el nu discută deloc acest aspect. Cine este suspicios nu poate fi convins că n-are dreptate.

Pavel Îl ia pe Dumnezeu ca martor al dragostei sale pentru ei. El va mijloci neîncetat pentru copiii săi iubiți în credință și va respinge orice argument al înșelătorilor. Ei vor fi descoperiți ca apostoli falși, așa cum el fusese descoperit ca apostol adevărat. Și apoi spune categoric ce fel de oameni erau cei care se infiltraseră între corinteni: slujitori ai lui satan. Părea că sunt apostoli ai lui Hristos, dar în realitate satan era stăpânul lor. Puteau vorbi frumos, dar cuvintele lor erau pline de otravă mortală. Este exact ceea ce face satan. El se prezintă ca un înger de lumină, dar te duce în întuneric. În lume, nenumărați tineri aleargă după el cu ochii deschiși (dar orbiți). El le promite o experiență strălucită, dar îi conduce pe calea morții. În sfera creștină nu este altfel. El știe cum să răstălmăcească lucrurile astfel încât să crezi că ai de-a face cu ceva creștin, deși este vorba de ceva anticreștin. Nu te lăsa păcălit!

Există o modalitate bună de a scăpa de vicleniile lui, și anume să te ocupi de Hristos și de Cuvântul lui Dumnezeu. Lucrurile false sunt descoperite prin compararea lor cu cele reale. Oricine lucrează cu bancnote și prin studiu aprofundat știe cum arată o bancnotă reală, poate descoperi cu ușurință bancnotele false. Acesta nu trebuie să studieze mai întâi toate bancnotele *false* posibile. Oricum, falsificatorii încearcă mereu metode diferite de falsificare.

Aceasta este o comparație bună pentru a descoperi dacă ceea ce vine spre tine este real sau fals. Așa procedează întotdeauna Pavel aici. El arată ce face un adevărat apostol. Când vorbește despre suferințele sale ca apostol, acest lucru reiese clar.

Ceea ce face satan se vede și în slujitorii săi. Nu trebuie să te miri. Ei pretind că sunt apărători ai neprihănirii, dar te îndepărtează de adevăratul scop al vieții tale. Adevăratul scop este: să Îl glorifici pe Hristos în toate domeniile vieții tale. Oamenii, care se străduiesc în mod deliberat ca acest obiectiv să nu fie atins, vor avea un sfârșit care este în concordanță cu faptele lor. Ei, după ce au făcut lucrarea lui satan, vor împărtași sfârșitul lui satan și vor fi aruncați în iad după el.

Citește încă o dată 2 Corinteni 11.5-15. – Ce poți învăța din comportarea lui Pavel față de învinovățirile false?

31. Pavel nebun și ieșit din minți

Ia-ți timp și liniște pentru **2 Corinteni 11.16-23a**

Apostolul a fost nevoit să repete mereu că a fost constrâns să vorbească despre el însuși. Inima lui era plină de Hristos și voia să vorbească numai despre El. Dar din moment ce apostolatul său fusese atacat și, astfel, indirect, Cel care i-a încredințat misiunea și Evanghelia, pe care o predicase corintenilor și prin care aceștia ajunseseră la credință, el trebuia acum să-și apere apostolatul. Îl iubea prea mult pe Hristos și pe credincioșii din Corint, ca să privească cu răbdare cum slujitorii lui satan continuă să-și facă lucrarea lor nimicitoare printre ei. Așa că ei nu trebuiau să creadă că el era nebun. Și dacă ei oricum credeau asta, atunci trebuiau să-l accepte ca atare. El a vrut să se laude puțin, doar să enumere câteva lucruri care să le arate ce slujitor a fost. Încă o dată; nu-i plăcea să facă asta. Știa, de asemenea, că Domnul nu dorea o astfel de laudă. Dar știa, de asemenea, că Domnul a considerat că este necesar ca el să o facă din cauza lor. Este ca și cu un copil indisciplinat care are nevoie de o mustrare. Nu ne place să o facem, dar este necesar s-o facem.

Corintenii suportaseră foarte bine oamenii nebuni, cum ar fi falșii apostoli care se lăudau pretutindeni și cu toate. Ei se considerau înțelepți și credeau că pot judeca ceea ce aduceau acești oameni. Ei bine, dacă ei erau atât de înțelepți, puteau desigur să judece și ceea ce el, adevăratul apostol, avea de spus. Pavel enumeră tot ceea ce ei au îndurat din partea acestor apostoli falși. Ei s-au lăsat conduși în sclavie. Se lăsaseră prinși în gândirea lor de către acești înșelători, probabil pentru că ei au predicat din nou Legea ca regulă de viață. Acest lucru este în contrast cu libertatea în Hristos, pe care le-o predicase Pavel, prin care îi legase de Hristos și nu de el însuși. Ei au îndurat să fie „devorați” și să li se ia ce era al lor. Acești oameni ceruseră de la corinteni, ca aceștia să contribuie la traiul lor. Intrau în case, se ospătau acolo, iar când plecau mai departe, luau bani de la ei. Acest lucru este în contrast cu atitudinea lui Pavel, care nu voia să ia nimic de la ei. Acești oameni se plasaseră deasupra corintenilor și își

luaseră o poziție de prestigiu. Corinteni trebuiau să îi asculte, ei îi învățau deja. Acest lucru contrastează cu atitudinea smerită, care l-a caracterizat pe Pavel când era cu ei. Probabil că nu se fereau nici măcar de violența fizică. Cel puțin asta pare să însemne expresia „a lovi peste față”. De asemenea, s-ar putea să însemne că au folosit un limbaj jignitor și batjocoritor, pentru a-i umili pe corinteni. Acest lucru este în contrast cu atitudinea plină de dragoste a lui Pavel, care vorbea despre el însuși ca despre un tată și îi trata în același mod (1 Corinteni 4.15).

Știu bine, spune apostolul, că înfățișarea mea îmi aduce „dezonoare” și că am fost „slab”, când am acționat așa cum am făcut-o. A acceptat cu plăcere acest lucru, pentru că așa dorea să le slujească. Este ciudat ce pot suporta credincioșii de la falșii învățători și cât de puțin pot suporta de la adevărații slujitori ai lui Dumnezeu. Se poate întâmpla ca credincioșii să vrea să se agațe de lucruri care sunt greșite. Atunci când acest lucru este scos în evidență, el nu este acceptat cu recunoștință. Nu, atunci mai degrabă ceilalți! Aceștia îți lasă cel puțin conștiința în pace. Este posibil ca aceștia să ceară mult, dar acest lucru este văzut doar ca o plată pentru serviciile prestate. Astfel de credincioși se pot convinge apoi pe ei înșiși că și-au îndeplinit datoria și că pot continua să își organizeze viața așa cum vor ei înșiși. Nu uita că aici este vorba despre credincioși și nu despre necredincioși. Acest lucru trebuie să ne vorbească la amândoi, mie și ție.

Caracteristicile falșilor apostoli, pe care Pavel le prezintă corintenilor, le poți regăsi la mulți lideri de sectă, care se află pe teritoriul creștin. Liderii sectelor sunt de obicei oameni cu înfățișare carismatică, care au un răspuns din Biblie la orice. Ei se pot manifesta în orice comunitate de credință. Ei iau anumite adevăruri din Biblie și le amestecă cu erori într-un mod atât de inteligent, încât eroarea devine destul de plauzibilă și, prin urmare, cu atât mai mortală. Motivul pentru care ei găsesc intrare la mulți credincioși este că aceștia nu studiază ei înșiși Biblia. Nenumărați creștini lasă studiul Bibliei pe seama „liderilor” lor. Acest lucru se întâmplă în aproape toate confesiunile. Acesta este un rău grav, prin care lucrătorii falși își pot face fără efort lucrarea lor distrugătoare și pot îndepărta pe mulți credincioși neștiutori de la calea adevărului. De aceea, recomandarea pentru tine: ascultă de ceea ce spune Pavel. El îți spune adevărul.

Pentru a sublinia acest lucru, Pavel relatează acum despre experiențele sale în slujba pentru Domnul. Falșii apostoli nu au știut să răspundă la această relatare. Înainte de a începe, el își exprimă din nou dezgustul pentru acest fel de a vorbi. El folosește cuvintele „nebulie” și „ieșit din minți” pentru a-i face pe corinteni să simtă cât de departe se rătăciseră încât el a trebuit să facă acest lucru. Cealaltă parte a monedei este că Dumnezeu folosește această situație printre corinteni pentru a-ți da o perspectivă asupra a ceea ce a trăit acest om în slujirea sa pentru Domnul. Au îndrăznit învățătorii falși să vorbească despre ei înșiși? Ei bine, avea și el acest curaj, oricât de nebunesc și de nechibzuit i se părea să fie nevoit să vorbească despre el însuși. Se putea măsura cu ei, și cum! Se puteau ei lăuda cu strămoșii lor evrei? Și el ar putea! În paranteză: de aici putem deduce că acești falși apostoli aveau probabil un trecut evreiesc. Am făcut deja o scurtă aluzie la acest lucru în explicarea expresiei „dacă vă robește cineva” (versetul 20). Prin cuvântul „evrei” el se referă la un popor care rătăcește prin această lume separat de celelalte popoare. Prin „israeliți” el se referă la un popor care aparține lui

Dumnezeu. Prin „sămânța lui Avraam” el desemnează un popor căruia Dumnezeu i-a făcut promisiuni. Aceste descrieri au rolul de a arăta descendența și trecutul său. În acest sens, el nu era inferior celorlalți.

Urmează acum exemple impresionante de dăruire a lui în slujba pentru Hristos. Nu mai este vorba de vorbe frumoase, ci de ceea ce este pentru Domnul. Au îndrăznit ei să se numească slujitori ai lui Hristos? El ar putea scrie o carte întreagă despre slujirea *lui* pentru Hristos. Nu trebuiau ei oare să ajungă la concluzia că el le era mult superior în această slujire? Se simțea ca și cum și-ar fi ieșit din minți, simțea un mare dezgust dacă trebuia să spună asta, dar nu se putea abține. Corinteni trebuiau să înțeleagă că oamenii care pătrunseseră la ei nu erau adevărați slujitori ai lui Hristos. Era în joc relația lor cu Pavel și, prin urmare, și relația lor cu Hristos. Pentru că atunci când și-au luat rămas bun de la Pavel și l-au schimbat, ca să spunem așa, cu ceilalți falși apostoli, ei și-au luat rămas bun și de la slujba lui, dar atunci și-au luat rămas bun și de la Hristos, pe care el Îl predicase. De dragul onoarei lui Hristos și al certitudinii credinței corintenilor, a trebuit să vorbească astfel.

Citește încă o dată 2 Corinteni 11.16-23a – Când trebuie să intervii pentru tine însuși și când trebuie să nu intervii?

32. Suferințele lui Pavel

Ia-ți timp și liniște pentru **2 Corinteni 11.23b-33**

Pavel se pune în mișcare. El prezintă o listă impresionantă. Fără nicio exagerare, el enumeră ceea ce a făcut, tot ce a întâlnit și ce a simțit.

Nu este o „istorie a succesului”, nu este o laudă. Sunt doar fapte simple din viața unui slujitor care s-a dedicat trup și suflet misiunii pe care Domnul Isus i-o încredințase. Dacă gândești că slujirea pentru Domnul poate fi făcută fără probleme, vei vedea aici că ea implică frică și împotrivire. Acest pasaj nu se află în Biblie pentru a te descuraja, ci pentru a-ți arăta ce poate îndura o persoană care Îl iubește pe Domnul său. În cartea Faptele apostolilor se pot găsi diverse lucruri, dar în niciun caz totul. Domnul rămâne același și vrea să te ajute și în suferințele tale pentru El. În cele mai multe cazuri, nu va fi atât de dificil ca ceea ce enumeră Pavel aici. În unele cazuri, însă, poți lucra pentru Domnul în acest fel.

Să luăm primul lucru pe care îl spune: „în ostenele, mult mai mult”. Nu este oare ceva ce ar putea fi văzut și la tine? Pavel a avut o slujire cu totul specială și prin ce a trecut el, nu a mai trecut nimeni altcineva, dar totuși rămâne adevărat că și tu te poți dedica total la ceea ce Domnul îți dă să faci. El vorbește apoi despre circumstanțele sale. El a fost adesea în „închisoare”. Acestea nu sunt „apartamentele de lux” care se numesc închisori în zilele noastre. Erau adesea temnițe întunecate, bolți subterane pline de paraziți, umede și cu miros de mușgai. Tratamentul pe care îl primea acolo nu era tocmai politic. Nu ajunsese

niciodată acolo pentru că ar fi comis o infracțiune. Întotdeauna a fost o consecință a urii iudeilor, pentru că el Îl predicase pe Domnul Isus în locul în cauză. El nu a fost scutit de suferință fizică. A primit o mulțime de băți. Trebuie să fi experimentat asta, ca să-ți dai seama ce înseamnă ele. Dar nu a putut fi doborât. Zelul său pentru Domnul a rămas neîntrerupt. Este remarcabil faptul că nu a folosit niciodată puterea deosebită a Duhului, care era în el, pentru a se salva dintr-o situație rea; în acest sens, el a fost un urmaș al Domnului Isus.

Pericolele morții nu erau ceva special pentru el. Se spune atât de simplu aici, dar gândește-te la ce se putea petrece în interiorul lui în acele momente când viața lui era în joc. Nu era o boală periculoasă, de care să poți să mori, ci o atitudine ostilă a unor oameni însetați de sângele lui. Iudeii îi dăduseră de nu mai puțin de cinci ori 39 de lovituri de baston. Legea permitea ca în anumite cazuri să se aplice o pedeapsă de 40 de lovituri de baston (Deuteronomul 25.3). Pentru a fi siguri că nu se depășește numărul permis printr-o greșeală de numărare, se opreau la 39 de lovituri. Imaginează-ți cum trebuie să fi fost. Chiar și prima dată nu va fi fost o plăcere, dar cu fiecare dată ulterioară știa la ce să se aștepte. Prin vergi, prin biciuiri, i s-a sfâșiat spatele de trei ori. „Numai” o singură dată a fost lovit cu pietre. În mod normal, asta se întâmpla cuiva numai o singură dată. De aceea, dușmanii lui l-au lăsat ca mort (Faptele apostolilor 14.19). De trei ori a fost pasager pe o navă care a naufragiat. Odată, a plutit în derivă pe apă timp de 24 de ore, înainte de a fi salvat. Călătoria în mod constant pentru a predica Evanghelia peste tot. Călătoriile nu erau nepericuloase în acele vremuri. Nu exista o rețea rutieră modernă, cu poduri și tuneluri, așa cum o cunoaștem noi în Occident. Traversarea unui râu, care curge repede, era o chestiune riscantă. La acestea se adăugau pericolele din partea oamenilor: tâlhari, iudei și păgâni. Orașul nu oferea nicio protecție, iar deșertul și marea și mai puțin. Nicăieri nu era în siguranță, nicăieri nu exista un loc unde să își găsească liniștea. Și când gândea că-și poate trage sufletul în adunare, acolo a avut de-a face cu frați falși, cu oameni care pretindeau că fac parte din adunare, dar în realitate răstălmăceau adevărul lui Dumnezeu.

Marele apostol nu a avut o viață ușoară. Aceasta însemna muncă din greu, atenție mare, să mănânce și să bea puțin, uneori și să se lipsească voluntar de mâncare și băutură (asta înseamnă să postești), să suferi de frig și să ai puține haine pentru a te încălzi. Din 2 Timotei 4.13 poți vedea că Pavel nu era deloc stoic în aceste privațiuni, de exemplu, unde îi cere lui Timotei să-i aducă haina. Mi se pare că nu ar fi cerut-o, dacă ar fi putut fi încălzit confortabil de soare. Ceea ce l-a durut probabil cel mai mult a fost grija zilnică pentru toate adunările. Citim că acest lucru „l-a apăsât”. Oriunde a predicat Evanghelia, au apărut adunări. Acesta a fost un lucru îmbucurător, dar nu s-a oprit aici. Era important ca credincioșii din aceste adunări, care se înființaseră, să crească în harul și cunoașterea Domnului Isus și să nu slăbească în cunoașterea gândurilor lui Dumnezeu cu privire la viața lor. Dușmanul, diavolul, a făcut (și face) totul pentru a-i determina pe credincioși să permită din nou în viața lor lucruri care Îl dezonorează pe Domnul Isus. Pavel era foarte îngrijorat de acest lucru.

Această enumerare arată că nu avem de-a face cu un „om puternic” în Pavel, ci cu cineva care este foarte slab. Nimeni nu poate supraviețui acestor greutăți prin propriile forțe. Există cineva care a îndurat și mai mult și care prin aceasta poate să dovedească că este și mai slab? Numai

Domnul Isus îl depășește cu mult pe Pavel în slăbiciune. El a fost răstignit în slăbiciune (capitolul 13.4). Tot ceea ce a trăit Pavel ar fi putut fi un motiv pentru alții să cadă, adică să renunțe la urmarea lui Hristos, dar dragostea lui arzătoare pentru Hristos l-a ținut în picioare. Asta l-a făcut pe Pavel mare? Nu, el respinge orice glorie pentru el însuși. Dacă există o glorie, aceasta este lauda slăbiciunii sale. El a simțit această slăbiciune din ce în ce mai adânc prin toate experiențele sale.

El respinge orice acuzație de ambiție, îngâmfare sau egoism cu o referire puternică la „Dumnezeul și Tatăl Domnului Isus, Cel care este binecuvântat în veci”. El știe că Pavel nu minte, iar Pavel Îl laudă în ciuda tuturor suferințelor pe care le-a întâmpinat.

Oh, da, mai este ceva care îi vine în minte, ceva care îl face și mai slab și mai mic decât era deja. Odată a scăpat de o situație dificilă într-un mod foarte umilitor, aproape ridicol. Nu prin vreo minune, de exemplu, lovindu-i pe vrăjmașii săi cu orbire, paralizându-i sau păcălindu-i în vreun mod ingenios. Nici unul dintre aceste lucruri. Când a fost odată prins într-o cetate, a fost coborât într-un coș peste zidul cetății. Acolo îl vezi pe marele apostol, atârnat într-un coș. Nu a fost deloc o evadare spectaculoasă, cu siguranță nu a fost ceva care să impresioneze. Da, așa era acest apostol.

Citește încă o dată 2 Corinteni 11.23b-33. – Ce slăbiciuni ai tu, așa cum ele sunt descrise aici de Pavel (nu trebuie să fie aceleași)?

© by Daniel-Verlag

Tradus din: *Der 2. Brief an die Korinther; Eine Erklärung des Briefes von Paulus speziell für dich.*

Anul 2003, pag. 119-134.

Internet: www.Daniel-Verlag.de